не з учених криниць на площах
не з полотен в диму нічному
ти визбируєш світ як мощі
перманентного іподрому

ласки вкритих блідою шкірою
недоторкані вийдуть в сад
я губами тебе вимірюю
кожну матрицю дописав

кожний волос погнутий змучено
в тремі виходу поза круг
не перейдуть сліди за учнями
відображенням під кору

ламко слухати риб на прив'язі
лиш покута як фризієр
похизується трохи ризами
і під ножиці розіллє

нерозбещену тугу вечора
розпанахає алкоголь
сад наш рухатися приречений
у крові посади його